

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τῶν ὅρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ'εὐθείας πρὸς ἐμέ,
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κ τ ῶ φ ρ ά γ κ α εἶ ν α ι μ ὁ ν ο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅπως μέρη—δ έ κ α φ ρ ά γ κ α καὶ ἰ σ τ ὸ χ έ ρ ι.

Εἰκοστὸν καὶ τρίτον ἀριθμουντες χρόνον
τὴν κλεινὴν οἰκοῦμεν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Ἔτος χίλια καὶ ὀκτὼ καὶ ἐνιχκόσα,
νέα δρασις Ρωμῶν μὲ τὴν γλῶσσά.

Τοῦ Μαΐου δεκάτῃ
καὶ ταξίδι Κορφιάτῃ.

Χίλια καὶ ἑξή καὶ τριάντα,
μπούμι! ἐκρήξεις ὅπως πάντα.

Τὸ ζεύγος τὸ ρητορικό 'μιλεῖ γιὰ τὸ Βασιλικό.

Φ.—ὦ! νάτο τὸ Βασιλικό, τὸ θέατρον ἐκεῖνο,
ποῦ τόκουσαν ἐκεῖ κοντὰ'στὸν Ἄγιο Κωνσταντῖνο.

ὦ! νάτο τὸ Βασιλικό
τὸ μυριζηλεμένο,
τὸ ὄρῃκε τέλος τραγικὸ
καὶ τόχουε κλεισμένο.

ὦ! νάτο τὸ Βασιλικό καὶ νὰ τὸ μονοπάτι,
ὁποῦ πηγαίναμε σ'αὐτὸ
τὸ θέατρο τὸ λατρευτὸ
κι'οἱ δρόμοι μας, γουρλομμάτῃ.

Τώρα σκοτάδι καὶ σιγὴ
κι'ὅλα κατακλεισμένα,
κι'ἡ Θάλεια θρηνολογεῖ
μὲ τὰ μαλλιά λυμένα.

Ὅλοι μὲ λύπη τὸ κυττοῦν
καὶ κάθονται καὶ συζητοῦν
γιατὶ καὶ πῶς τὸ κλείσανε, γιατί κλεισμένο μένει,
κι'ἡθοποιοὶ τριγύρω του στενάζουν δακρυσμένοι.

Ἀκούω θρήνον περισσὸν
τῶν εὐκελάδων τῶν Μουσῶν,
μὰ βλέπω γύρω κατηφεῖς
καὶ τοὺς συγχρόνους συγγραφεῖς.

Θρηνεῖτε, λάτρεις τῶν Μουσῶν, θεράποντες καὶ δοῦλοι,
καὶ δὲν ἔαυτε πρὸς τὸν Φύρστ, μηδὲ τὴν Κοτοπούλη.
Τὶ τέλος ἀπροσδόκητον, τί θάνατος φρικτός,
ἐπέραςε σὰν ὄνειρον ἑαρινῆς νυκτός,
καὶ τώρα μὲ τὴν ἀνοιξίν, ποῦ διανοίγουν ὅλα,
τοῦτο τὸ τλήμον ἐκλείσε καὶ ἐτίναξε τὰ κῶλα.

Π.—Ἀλλὰ γιατί τὸ κλείσανε καὶ τοῦτο, χασομέρη;
Φ.—Πῶς κλείνουνε τὰ μαγαζιά καὶ βάζουν βουλοκέρι;
γιατὶ δὲν ἔχουνε δουλειαῖς, δὲν ἔχουν πελατεῖα...
κι'αὐτὸ λοιπὸν τὸ σφάλισαν γιὰ τούτῃ τὴν αἰτία.

Π.— Μὰ δὲν μοῦ λές, μωρὲ τσολιγᾶ,
γιατὶ δὲν ἔκανε δουλειά;
Φ.—Πρέπει μὲ πόνο, Περικλῆ, κλειστὸ νὰ τὸ κυττάς,
χωρὶς γιατί τὸ κλείσανε καθόλου νὰ ῥωτᾷς.

Πρέπει μὲ πόνο μοναχὰ κλειστὸ νὰ τὸ κυττάζης,
μὰ τὰς αἰτίας, Περικλῆ, ποσὼς μὴν ἐξετάζης.
Ποτὲ καὶ σὺ μὴ τσαμπουνᾷς
γιὰ λάθη καὶ γιὰ πταίσματα...
μὴ τὰς αἰτίας ἐρευνᾷς,
βλέπε τὰ ποτελέσματα.

Μὴ ῥωτᾷς τὸ γιατί,
κι'ἂν ἡμάρτησαν αὐτοί,
κι'ἂν ἡμάρτησαν ἐκεῖνοι.

Σὺ, μουσόληπτε, μὲ πόνο
γιὰ τὸ κλείσιμό του μόνον
σάκκον φόρεσε καὶ θρήνει.

Τί σέ μέλει γιὰ τοὺς λόγους καὶ ποθεῖς νὰ τοὺς εἰσεύρη;
μήπως τάχατε θ'ἀνοίξῃ, Περικλέτο, κι'ἂν τοὺς εὕρη;

Κι'ἐγὼ μόνον τὸ κυττάζω,
μὰ ποσὼς δὲν ἐξετάζω
ἂν ἐλλείψῃ συγγραφῶν,
ἂν ἐλλείψῃ θεατῶν,
ἐκλείσε τὸ κορυφαῖον
μὲ τοσοῦτον κοπετόν.

Τοῦ κλεισίματος τοὺς λόγους ἂς γυρεύουν οἱ χαῖοι,
ἐγὼ σήμερα τὸ κλαίω μὲ τὴν Θάλειαν μαζί.

μέ Περίδας και μέ Ζάννους, και μέ κάθε μας τεχνίτη,
που τὸν ἄφησαν ὅτ' ἀκρύα καὶ τὸν ἔκαναν σκηνίτη.

Ἄς κλάψῃ τὸ Βασιλικό,
που τέλος εἶχε τραγικό,
καθένας συμπολίτης.

Κλάψε τὸ Θέατρο, κουτέ,
που τὸ διεύθυνε ποτὲ
κι' ὁ Θὼν ὁ μακαρίτης.

Ἀνθίζαν τριαντάφυλλα Πρωτομαγιάς και κρῖνοι
κι' ἡ μυρωδιά των ἔσμιγε μέ τῶσων βέθρων μύρα,
κι' εἶπαν πῶς μεταρρῦθμισι Ὑπουργική θά γίνη,
ὅπου ταν' στοῦ Βασιλικοῦ κολήσανε τὴν θύρα
μαῦρο χαρτί, που μερικοὶ θά τὸ θυμοῦνται πάντα...
θὰ κλείσῃ τὸ Βασιλικό και μὴ ῥωτᾶτε γιάντα.

Μ' ἐκείνου τοῦ φρικτοῦ χαρτίου τὸ φοβερό μαντάτο
κι' ἡθοποιοὶ και συγγραφεῖς γινῆκαν ἄνω κάτω,
και τὰ μαλλιά τους τράβηξαν κι' ἄρχισαν τὸ κλάμμα
γιατί ποτὲ δὲν πίστευαν νὰ γίνη τέτοιο πρᾶμμα.

Τι κοπετὸς σπαρακτικὸς κι' ὁδὺς ἀντιλαεῖ...
ἀλήθεια τὸ κλείσαν, καλέ;... ῥωτούσανε πολλοὶ...
ἀλήθεια τὸ κατάμαυρο χαρτί τοὺς ἀπεκρίνετο,
κι' ὁ θρήνος ὁ μουσολήπτος δέξτερος ἐγίνετο.

Οὐ μὴν Θωμάδες μερικοὶ δὲν πίστευαν πῶς κλείνει
κι' ἔλεγαν μεταρρῦθμισι κι' εἰς τοῦτο πῶς θά γίνη,
παρηγοροῦντες οὕτω πως τοὺς ἀπαρηγορήτους,
που τῶσους μόχθους ἔχαναν πολυτελεῖς κι' ἀτρυτούς.

Τί συζητήσεις, τί φωναί!...
κι' οἱ νέοι μουσολοῖ
μέξ' στὸν γνωστὸ τὸν καφφενὲ
τῆς Γορτυνίας ὅλοι
φωνάζουνε γιὰ τὸ χαρτί, που κόλλησαν' στὴ θύρα,
και κλαῖνε τοῦ Βασιλικοῦ και τὴν δίκη των μοῖρα.

Ποῖο Θέατρο λαμπρότερο
ἔχει τὰ τόσα πρᾶμματα
και τὸν δίκὸ του πλοῦτο;

Ἀλλ' εἶναι τραγικώτερο
ἀπ' ὅλα του τὰ δράματα
τὸ κλείσιμό του τοῦτο.

Τοῦ κάκου... δὲν τῶφέλησαν μὴτε σκηνῶν ἐντέλειαις,
μὴτε κι' ἡ πρώταις ἡ γνωσταῖς και τόσαις πολυτελείαις.
Τοῦ κάκου... δὲν τῶφέλησε θερμὴ φιλομουσία
τῶν φιλομούσων Ἀθηνῶν,
μὰ μὴτε και περιφανῶν
κυρίων παρουσία.

Μήτε κι' ὁ ξηλὸς ὁ πολὺς αὐτοῦ τοῦ Βασιλεῖα,
που κάθε βράδυ πῆγαινε μ' ἔλῃ τῇ φαμελιά,
μὴτε κανένας κι' ἀπ' αὐτοῦς,
ὅπου τοὺς λένε φιγυτούς.

Μήτε προσπάθειαι θερμαί,
μὰ μὴτε τὰ σαλὸν φερμέ,
κι' ἔργα μέ στίχους ἢ πεζά,

κι' ἐκεῖνος ὁ Μουνέ-Σουλῶ,
κι' ἄλλοι διάττοντες πολλοί,
κι' ἡ χαριτόβρυτος Ζαζά.

Τοῦ κάκου... δὲν τῶφέλησε μὴτε παράδων χάσμα,
δὲν εἰμποροῦσε νὰ σωθῇ και μ' ἕνα μιλιῶνι,
κι' ἦτο μοιραῖον φαίνεται τὸ τραγικὸ του κλείσιμο
κι' ἀπὸ τὴν πρώτη τὴν χρονιά, ποῦχε τὸν Λαλαῦνη.

Συγγραφέων χορὸς προχωρεῖ θλιβερός.

Πῶς μᾶς θωρεῖς κατάκλειστο; πῶς δόλου δὲν ἀνίγει;
πῶς τῶσους μᾶς γεννᾷς καύμους,
και σὲ δακρύων ποταμούς
τοὺς ἀτυχεῖς μᾶς πνίγει;

Ὅλα σου φαίνονται κλειστά...
τί συμφορὰ και τούτη!..
πάνε τὰ τόσα ποσοστά,
τὰ κέρδη, και τὰ πλούτη.

Ἄνοιξε θύρα τῶν Μουσῶν και θύρα τοῦ Θεάτρου
ὅτ' ἀς παρακλήσεις τὰς θερμὰς τοῦ κάθε μουσολάτρου,
ὅλοι μᾶς σ' ἐξορκίζομεν σὲ τραγικῶν ὁστά,
δέξου τὰς τραγωδίας μᾶς και δὸς μᾶς ποσοστά.

Ὡς τέλος τραγικώτατον μιᾶς Σκηνῆς μεγάλῃς!..
σὲ βλέπει μέ συγκίνησιν κι' ὁ Βλάχος κι' ὁ Πετοάλης,
μὰ κι' ὁ Δαμβέρρης σήμερα μέ πόνον σου προσφέρει
στέφανον ἐπικηδεῖον... οὐδ' ὁ Στεφάνου χαίρει.

Ἄν' ἴλια χρόνια μοναχὰ δὲν ἔκλεινε ἀκόμα,
τί δράματα θά φέρναμε,
τί ποσοστά θά πέρναμε,
και πῶς θά καρδαμώνναμε τὸ πνεῦμα και τὸ σῶμα.

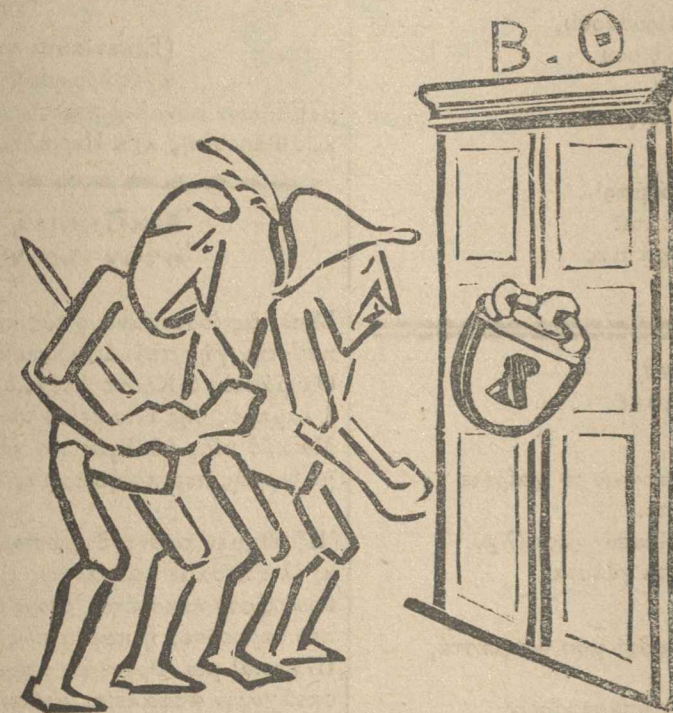
Ὡς που νὰ λείψουν μὲ φορὰ φρικτῶν δραμάτων ὁστῶν
κι' ἐκεῖν' οἱ Πήγασοι, που πᾶν' ἤψηλὰ χωρὶς καπίστρι,
και τὸν πολύτιμο καιρὸ μέ Μούσαις νὰ μὴ χάνωμε,
μὰ νὰ τῆς φασκελώσωμε και Τράπεζαις νὰ κάνωμε.

Σιμώσετε ν' ἀρχίσωμε
ὅτ' οὐ κλείσιμό του κλάμματα,
κι' ἄς κάψωμε κι' ἄς σκίσωμε
τὰ πλουτοφόρα δράματα.

Τέτοιας Σκηνῆς τὸ κλείσιμο Κασσάνδρας θέλει μέλῳ...
φέρτε σκονι' στοὺς συγγραφεῖς μὰ φέρτε και σαποῦνι...
μοιραῖον ἦτο φαίνεται τὸ τραγικὸ του τέλος
κι' ἀπὸ τὴν πρώτη τὴν χρονιά, ποῦχε τὸν Λαλαῦνη.

Θρήνος μέ νέον ἦχον ἡθοποιοῶν ἀτύχων.

Τώρα που γίναμε κι' ἐμεῖς μέ μόχθους ἐκεῖ πέρα
τέχνης σεμνῆς ἐργάται,
μὲ θλιβερή, φαρμακερή, καταραμένη ἡμέρα
μᾶς εἶπαν: φευγάτε,
κι' ὅπως και πρὶν γενήτε
φερέοικοι σκηνίται.

Ποῖον μῆνυμ' ἀπευκατέον!..
και γιὰ δῶμα τελευταῖον
ἦτον ἡ παραφροσύνη...
τί παράστασις κι' ἐκείνη!

Ὅλ' ἀμφίβολα στὸν κόσμον, φροῦδα κι' ἐπιπόλαια...
περιμέναμε νὰ γίνουν πάλι τὰ συμβόλαια,
ἀλλ' ἀφήστε τὴν τέχνην, μᾶς φωνάζουν, κατὰ μέρος,
και μᾶς μέ τοὺς θιάσους, ὅπου γίνονται τὸ θέρος,
ὅτων μανδρῶν τοὺς θεατὰς,
ὅτων μανδρῶν τοὺς θιασώτας,
παίξτε τοὺς Πειρατὰς,
τῆς Ὀμίχλης τοὺς Ἱπποτάς.

Ἀγρονόμηστε γιὰ πάντα τοὺς Οἰδίποδας τυράννους,
δὲν ἀρέσουν τέτοιαις σάχλαις ὅτ' ἀς κλεινὰς ἱστοφάνους,
ἔργα παίζετε μεγάλα,
τὴν κυρὰ Μοσκού και τᾶλλα,
ποῦχουν μέσα γεγονότα
και φρικτῶν πράγματα,
και τελειώνουν μέ τὰ πρῶτα
τῆς αὐγῆς χαράγματα.

Κλείνουν τὸ Βασιλικό
και μᾶς δίνουν πρᾶτικο...
συμφορὰ! τὸ τακτικὸ
χάνομε μηνιάτικο.

Κλείνουν τὸ Βασιλικό μᾶς. κλάψτε ξανά μέ πόνο...
τώρα συλλογὴ μεγάλῃ
γιὰ μερίδια και πάλι.
που πολλὰς φορὰς δὲν εἶναι παρ' ἀέρας φρέσκος μόνο.

Μᾶς κλείνουν τὸ Βασιλικό κι' ἄρχιστε τὴν πηλάλα,
μὰς τὸ κλείσαν χοροὶ σπητιῶν, τὰ μπρίτς, τὰ πόκερ, κι' ἄλλα,

και τώρα μέ τὰ καύματα μᾶς ἄφησε ὅτ' ἀκρύα
ἡ τοῦ φιλοθεάμονος καινοῦ μουσολατρεία.

Ἄλλ' ὅμως ὀρκιζόμεθα κι' ἐμεῖς οἱ μουσολοῖ
ὅτ' ὁ Ἄγιος Ἰάκωβος τῆς Κομποστέλλας ὅλοι
πῶς τῆς Ὀμίχλης ἀληθείας θά γινώμεν ἱππῶται,
κι' ἐμπρός εἰς τὸ Βασιλικό
γιὰ τὸν λουφὲ τὸν τακτικὸ
θὰ κλαῖμε πότε πότε.

Ἐμφανίσαις μερικῶν παναρχαίων τραγικῶν.

Φ. — Κόττα μέσα σὲ χορὸς
τὸν ἀρχαῖο τὸν Αἰσχύλο,
που κατὰ τοὺς μαλλιαροὺς
πρέπει νὰ τὸν λέν Αἰσχύλο.

Πλὴν τοῦ χρόνου προϊόντος, μαλλιαρὲ τῆς πρωτεύουσας,
και τῆς μαλλιαρῆς μαλάκας σὺν τῷ χρόνῳ προϊούσης,
και τὴν διφθογογὸν θά χάσῃ κι' ἕνας Σκύλος θ' ἀπομείνῃ
και τὸν Μπάσκερβιλ βεβαίως ἀγριόσκυλος θά γίνῃ.

Ὅμως, φίλε Περικλή,
κόττα και τὸν Σοφοκλῆ
πῶς κοντὰ μ' αὐτὸν τὸν Σκύλο
συμβαδίζει φιλικῶς,
και φοβοῦμαι μὴ πῶς ξύλο
ξαναφάμε τραγικῶς.

Π. — Ποῦναι ποῦναι νὰ τοὺς δῶ...
Φ. — Νά! σιμῶνουν πρὸς ἐδῶ.

Κύττα κι' άλλους παναρχαίους,
κι' άκου ποιητών λάμβους
και σπονδαίους και τροχαίους
για τους τωρινούς θριάμβους.

Π. —
Φ. —

Πούναι να τους δώ;...

Βουδάσου,

κι' άνοιξε τὰ δὲ γκαβά σου,
Περικλέτο, να τους δῇς
πὼς προβαίνουν εὐμειδεῖς.

Π. —

Ναί, τους είδα... τι χαρά μας!..
μὰ κι' ό μὲν κι' ό δὲ κρατεῖ
για τὰ δύστυχα πλευρά μας
μαναδέλα δυνατή.

Ἀρχαία φωνή βυθιεῖ συγκινεῖ.

Ἐγὼ μ' Αἰσχύλος ό παλῆς, σὰς προσφωνῶ τὸ χαίρετε
κι' ἄς μὴ μὲ καλοξέρετε.

Ἄν κι' εἶμαι τόσο τραγικὸς ἤλθα, Μουσῶν κοπέλια,
μὲ τὰ δικά σας θέατρα νὰ λιγῶθ' στὰ γέλοια.

Εἰς τοὺς δίκους μου τοὺς καιροὺς, παιδιὰ μου θαυμαστά,
δὲν ἦσαν ποσοστά.

Μήτε δὲ μὲν δὲν ἔπερναν ἡ δὲ λιμοκοντόρους
οἱ τότε ποιηταί,
κι' ἀπὸ τοὺς Πέρσας ποσοστά κι' ἀπὸ τὰς Χοηφόρους
δὲν μούδωσαν ποτέ.

Δὲν εἶχαμε τὴν χάρι σας και τὴν δίκη σας μοῖρα
κι' ἀπὸ τὸν Προμηθέα μου διώβολο δὲν πῆρα.

Ἐγράφαμ' ἔτσι χάρισμα για τὴν ιδέα μόνο
και για κοτίνου κλῶνο.

Παρὰς δὲν οἶστρηλάτησε τὰς ταπεινάς μας φρένας
και μήτε φόρο πλήρωνε στὴν εἰσοδο κανέναν.

Ἕνας κότινος και μόνον
ἦτο γέρας τῶν ἀγώνων.
Κότινος' στοὺς ἀθλητάς,
κότινος' στοὺς ποιητάς.

Ἕνας Δῆμος ιδεώδης ἐστεμμένος μὲ κοτίνους
ἐστεφάνωνε και τούτους, ἐστεφάνωνε κι' ἐκείνους.
Δίχως ποσοστά και φόρους μέλος ὑψηλὸν ἀντήχει
κι' ἐνθουσίαζαν τὸν Δῆμον τῶν τραγῳδιῶν οἱ στίχοι.

Κι' ἀπὸ τούτους ἀνεπήδα δαφνηφόρων νέων σμήνος,
μία λάμψις Παρθενῶνος,
μία νίκη Σαλαμῖνος,
μία νίκη Μαραθῶνος.

Ἔτσι κουτὸ τὸ θέλαμε τὸ θέατρό μας τότε,
θεάτρων θιασῶται,
κι' όπόταν ἐπιχειρήσεις κι' ἡ Μοῦσα καταντᾷ
και μόνον ἔρως ποσοστῶν τοὺς ποιητάς κεντᾷ.

Όπόταν ἓνα θέατρον τῆς γῆς τῶν Παρθενῶνων
τὴν βπαρξίν του τὴν μετρά μὲ τὰς εἰσπράξεις μόνον,
δταν τὸ τέμενος αὐτὸ για λίγαις πρώταις εἶναι
και για τὰ μάτια λειτουργῇ και για τὸ θεαθῆναι.

Όταν πολλοὶ διάκοσμοι τὸ τρῶνε και φορέματα
κι' οἱ θεαταὶ μὲ τὸ στανιὸ χειροκροτοῦν' στὰ ψέμματα,
εἶναι πολὺ καλλίτερα, ζωντόβολα χαζά,
ν' ἀκούτε τὴν μαντὰ Μαξιμ, ν' ἀκούτε τὴν Ζαζά,
και καθ' Ἑλληνικὴ Σκηνὴ κατάκλειστη νὰ μένη
κι' ἄλλα νὰ κλείσουν για καιρὸ πανάχραντα τεμένη.

(Εἶπεν αὐτὰ περιφραδῆς
κι' ἐξώρμησε θυμοειδῆς
μετ' ἄλλων συναδέλφων του σαχλῶν και νεροβάστων,
κι' ό Φασουλῆς κι' ό Περικλῆς ἔφαγαν τῆς χρονιάς τιν).

Ἐκδρομὴ μοναδική στὸν Διόνυσον ἐκεῖ.

Ἀπὸ τὰς ἰοστεφάνους τὰς κλεινάς ἐφύγαμε
και' στὴν γῆν τοῦ Διονύσου μὴ παρὲα' πήγαμε.
Θαυμαστὸς ό Κουκουτσάας, ό τοῦ πικλῆν Παναγιώτης,
ό λαμπρὸς τῆς Ἑταιρείας τῶν μαρμάρων τροφодότης.
Μὰ κι' ό νέος ἀδελφός του, κατὰ πάντ' ἀγαπητός,
μὲ θερμὰς περιποιήσεις μὰς ἐσκέλαδωσε κι' αὐτός.

Ἡξιώθημεν τῶντι δεξιώσεως τελείας,
κι' ὅλοι' πέσαμε λαιμάργως κι' ὁμαδὸν' στὰ μακαρόνια,
ἔφοδος' στὸ κοκορέτσι. 'στοὺς ἀμνούς τοὺς δελέας,
ποῦ θαρροῦσες ἡ παρὲα πὼς δὲν εἶχε φάει χρόνια.
Πλὴν και μία Φρεσιὰν παρευρίσκετο νταντᾷ,
όπου χάριν ἀσφαλείας μοῦ τὴν' κάθισαν κοντά.

Και σὲ κρασοκατάνυξιν πολλὴν περιπεσόντες
ὑπὸ τῶν πεύκων τὰς σκιὰς ὡς ρήτορες λυσσῶντες
πολλὰ περὶ Δυνάμεων κι' Ἐδρώπης ἐλαλήσαμεν
και τὴν διπλωματίαν τῆς προχείρως ἀνεύσαμεν
και πάντας τοὺς μισέλληνας ἐκεραυνοβολήσαμεν,
κι' ἀπεφασίσθη νὰ στεφθῇ παρ' ὅλων μας πολλὰς
ό ρυθμιστῆς τῆς ἐκδρομῆς, ό Μιχαὴλ Στελλάκης.

Οὐχ ἦττον ἐγνωρίσαμε και τὸν Λορεντζιάδη,
τοῦ Διονύσου τὸν γατρό, πρώτης Ἀσκληπιάδης.
Εἰς ὅλας μου τὰς ἐκδρομάς τέτοια καλὰ δὲν βρήκα,
κι' οὔτε ξεχνῶ τὸν κόκορα, τὸν ἀργαλειό, τὴν σφήκα.

Κι' ἀφοῦ μὲ τὸν Διόνυσον' περάσαμε' ἐκεῖ πέρα
κι' ἀρώματα' μυρίσαμε,
φωνάζοντες εὐὰν' εὐοὶ πρὸς τὸν κρασοπατέρα
εἰς τὰς κλεινάς' γυρίσαμε,
και' στὸν Μπασιάκο σπεύσαντες, τὸν προσφίλῃ τὸν Πάνο,
τοῦπαμ' εὐχαριστήρια και μὲ τὸ παραπάνω.

Και καμπόσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Ἐκεῖνο τὸ Κατάστημα τῆς Ἑταιρείας Οἶνων
εἰς τοῦ Σταδίου τὴν δδὸν ἀνὰ πλεῶν ἀκτίνων
μὲ νέον φῶς αἰθέριον θαμβόνει κάθε μάτι
σὰν μαγικὸ τῆς Γκιουλιπαχάρ τῆς Χαλιμάς παλάτι.
Ἰδῆτε λύχνους μαγικούς, ἰδῆτε και σπανίας
φανταστικὰς λυχνίας.
Φωτὸς ἀκένωτος πηγῇ, φωτὸς ἀπλέτου ρεῦμα,
φωτοχυσία πάλλευκος και καταυγάζον πνεῦμα.

Εἰς τὸν Τάκην τὸν Πουρήν, Πειραιώτην κύριον,
ἀληθῶς δραστήριον,
ποῦ πολὺ τοῦ δίνουν σφρίγγος πόθοι δράσεως μεγάλα,
ό τοῦ Παναγίου Τάφου Ταξιάρχης ἀπεστάλη.